

Κρατούσα ἀνὰ χεῖρας μάτην ἔπαυχε
 Τῶν λειτουργῶν τοῦ Τύπου τὸ φιλόπατρι
 Νὰ ἐρεθίσῃ μένος καὶ τὴν φιλεριν
 Χολήν των νὰ ταραξῆ! Πάμφυχοι αὐτοί,
 Καὶ ἡ χολή αὐτῶν κ' ἡ γλώσσα καὶ ὁ νοῦς.
 Ὁ κόσμος ἐνὶ λόγῳ σύμπασι πάμφυχος
 Εἰς τὰς θερμάστρας καὶ ἐστίας ἀπαντες
 Συνέρχοντ' ἐν σπουδῇ νὰ ἀπολαύσωσι
 Τῶν ἀγαθῶν τοῦ βίου τοῦ οἰκιακοῦ,
 Εἰς αὖριον τὰ ἄλλα ἀναβάλλοντες.
 Κ' ἡμεῖς λοιπόν, ὦ φίλοι ἀναγῶσταί μου,
 Τοὺς ὑπουργοὺς λιπόντες καὶ πολιτικοὺς
 Εἰς δῶμεν εἰς τὸν οἶκον τῆς Πιπκελῆους.

Ἴδετε τὴν! Ὁκλάδην κάθηται ἡ γραῦς
 Πρὸ τῆς λαμπρᾶς ἐστίας ὅπου καιεταί
 Ἀγκάλῃ ξύλων πίτυος ῥητινωδῶν.
 Τὴν ἡλακᾶτην καὶ τὴν ἄτρακτον κρατεῖ
 Εἰς χεῖράς της καὶ νῆθει λευκὸν ἔριον
 Ἴδετε τὴν μορφήν της τὴν κατάσκυθρον
 Τὴν ρυτιδῶδη ταύτην ὄψιν τῆς γραῖς.
 Τὰς ρυτιδῶδεις παρειάς της κίκινوي
 Περικοσμοῦσιν ὁμοιοὶ μὲ τὴν λευκὴν
 Τολύπην τὴν περὶ τὴν ἡλακᾶτην της.
 Μηχανικῶς αἱ χεῖρές της τὴν ἄτρακτον
 Συστρέφουσι· καὶ ὅλη εἶν' εἰς ῥεμβασμούς.
 Ἀλλὰ ὡς συνελθοῦσα ἐκ τῶν ῥεμβασμῶν
 Αὐτῆς ἡ γραῖς τὸ νῆμα αἴφνης παραιτεῖ.
 Προσέρχεται πλησίον τῆς ἐστίας καὶ
 Τὸ πῶμα τῆς γουργουρίζουσης ἀφαιρεῖ
 Ἐν τῇ ἐστία χύτρας καὶ λαμβάνουσα
 Κοχλιαρίαν ἐρεθίνθων γεύεται,
 Καὶ ἐπιθέσει πάλιν τὸ ἐπίπωμα,
 Ὑπὸ τὴν χύτραν συνδαυλίζει τὴν πυράν·
 Ὁκλάδην πάλιν κάθηται ἐκεῖ· . . . ἀλλὰ
 Ἴδετε μετὰ πόσης προσοχῆς πατεῖ
 Μὲ τοὺς δακτύλους τῶν ποδῶν τὰς παρυφάς
 Τὰς ἄκρας τοῦ ποδῆρους καὶ ἀλθανικοῦ
 Αὐτῆς χιτῶνος, ὡς εἰ ἐφοβεῖτο μὴ
 Εἰς δὺς ἀκτίς φωτός τις λάθῃ βέβηλος
 Εἰς τῶν ἀδύτων τοὺς μυχοὺς τῶν ἱερῶν,
 Τὸ πάλαϊ ὅπου ἐτελοῦντο παννυχί
 Τὰ σκότια τῆς Ἀφροδίτης ὄργια.
 Τὴν γεραρὰν της σείει πάλιν κεφαλὴν.
 Μεμψιμοιρία τίς τὴν πολὴν αὐτῆς
 Κατέχει καὶ τὰ χεῖλη της σπασμοδικῶς
 Ταρσύνονται; — ἔλθετε νὰ ἀκούσωμεν.

• Κατηραμέν' ἡ φρεσινὴ χροιά αὐτῆ.
 Στραβὰ ὅλα μοῦ ἤλθανε κη ἀνάποδα·
 Κυττάξεις ἐκεῖ χῆλονι; . . . ποῦ ἀνάθεμα . . .
 Τί διάβολο! . . . Ἄχ! ἡμαρτόν σοι, Κύριε.
 Κολάσθηκα καὶ σήμερα, π' ἀνάθεμα! . . .
 Συγχώρησαί με, Θέ' μου τὴν ἁμαρτωλή . . .
 Τρεῖς μέραις καθοσεῖδ', καὶ ὑποφέρεται;
 Καὶ κἄν νὰ ζοῦσε ὁ συγχωρημένος μου,
 Καλὰ 'ταν, μὰ ὁ Χάρος μού τὸν ἄραξε
 Τὸν κανακάρη τὸν χρυσὸ Γιαννούλη μου!
 Κ' εἴκοσι τώρα χρόνους ὀλομόναχη,

Ἄπ' ὄσας ἔφαγε — κακὴ 'ταν ναι ἡ ὥρα του —
 Τὸ ποντικοφαρμακωμένο κείο ψωμί,
 Ποῦ ἤλθε πεινασμένος ἀπ' τὸ Φά'ηρο
 Ποῦ ὁ συγχωρημένος ἦταν ἡμερῆς
 Σ ἐκεῖνο τὸ ἄμπέλι τὸ ῥημάδι μας —
 Ναι τὸ φαρμάκι ποῦχα γιὰ τοὺς ποντικούς
 Βαλμένο, ποῦ ἡ δόλια νὰ μὴν ἐρθανα
 Μόν' ἔδεκε ἡ Πλάχα νὰ μὲ εὐρίσκε!
 Καλὰ μοῦ ἔλεγε ὁ Παππᾶ Χαράλαμπος,
 Ποῦ νάχω τὴν εὐχήν του — ὦρα του καλή! —
 Γιαννίχη μου! σοῦ εἶπα καὶ ξανάεπα,
 Νὰ φύγῃς ἀπ' αὐτὸ τὸ σπήτι, ἐπειδὴς
 Καὶ εἶναι στοιχειωμένο, εἶναι ποντικῶς
 Γεμάτο, ποντικῶς ἅ! Ζῶα ἀνήμερα,
 Γιαννίχη μου, κατάρτα καὶ Θεοῦ ὄργη! Ἰ
 Ἔτσι καὶ νὰ τὸν ἄκουα ἡ παλαθὴ
 Μὰ λπίζωντας ἡ ἀνόητη πῶς τὸ κακὸ
 Θὰ λιγοστεύτῃ, γιὰ μὴ χρεώνωμαι,
 Ἐκάθητα κη ὁ Χάρος μού τὸν ἔπηρε.
 Ἄχ! Γιάννη μου! ἄχ, χροῖα πολλὰ ἀπέρασαν,
 Ἐγέρασα καὶ πῆγα καὶ αἱ τρίχες μου
 Κατάσπραις ἀπὸ μαῦραις ἐκατήνηκαν
 Μὰ σὺ ἀπὸ τὸ νοῦ' μου κη ἀπὸ τὴ καρδιά
 Δέν βγήκες, δέν ἐβγαίνεις, φῶς Γιαννούλη μου,
 Ἄχ! ἐνδυοῦμαι καθὲ βράδου ποῦρχουσαν
 Ἄπ' τὴ δουλειά! Μὲ τί λογιῆς περπάτημα
 Ἐρχόσων σοδαρό' καὶ διακριτικῶ'
 Ὁ γάειδαρός σου πρῶτος πρῶτος σήκονε
 Τάλέτρι, τὴν ἀξίνην καὶ τὴν κάπα' σου!
 Καὶ ἀπ' ὀπίσω χορτασμένη ἤρχονταν
 Ἡ μακαρίτισσά σου γίδα ὄροφαροῦ.
 Ὁ Παναγιά μου! πόσο γάλας ἄρμεγα!
 Ἐμπροσὰ της τύφλα νάχη ἡ μαλταίτικη,
 Ποῦ πῆγε ὁ σύντεκνός μου προχθὲς κέπηρε
 Καὶ ὄωκε τοῦ ἀνέμου δέκα ταλλαρα!
 Καὶ πόρα πῖσω ἀπ' τὴ γίδα πρέβατα
 Πέντ' ἔβη τὸ δλίγο τὸλιγώτερο'
 Ἐρχόντουσαν καὶ τρία τέσσαρα ἀρνιά.
 Καθὼς ὁ μακαρίτης γάειδαρος κοντὰ
 Εἰς τὴν αὐλὴν ἤρχονταν, — ἐμυρίζονταν,
 Ὡς φαίνεται, τὸ σπήτι, ἡ καὶ φώτισε'
 Θεοῦ θὰ εἶχε τὸ εὐλογημένο ζῶ —
 Κη ὠγκάνιζε καὶ ἔπαιρνε ἡ γειτονιά
 Τὴν εἶδῃς πῶς ἤρχοντ' ἀπ' τὴν ἔσοχη'
 Ὁ Κυρ Γιαννούλης μου! Ἄχ μὲ τὸ ὄνομα
 Ἐ τὴ γειτονιά' καὶ ἔς ὅλη τὴν Ἀθήνανε
 Ὁ μακαρίτης ἦταν καὶ ἔς τὴν Ἐκκλησιά,
 Στασιῖδ' πρῶτος εἶχε καὶ τάντιδωφο,
 Ἐ ἐκείνον πρῶτον ὁ παππᾶς τὸ ἔδιδε.
 Ὁ μακαρίτης ἔς δλαις ταῖς ξετίμησες
 Καὶ ὑποθέσεις μέσα! κ' ἦταν μιά χαρὰ
 Κυρ Γιάννη δῶ Κυρ Γιάννη ἐκεῖ νὰ ἀκούς
 Κυρ Γιάννη κάτω καὶ ἄπάνω καὶ παντοῦ.
 Τώρα μονάχη ἡ δόλιχη ἀπέμεινα
 Χωρὶς παρηγοριά ἡ δόλια κη ἄρρανή.
 Καλὴ ὦρα σὰν ἀπόψε, ἐκαθούμασταν
 Τὰ δυὸ ἀγαπημένα ταῖρια εἰς τὴ φωτιά. —
 Μονάχοι μας ἀλήθεια, ὀλομόναχοι . . .